

tage noget som helst der, hvor Manden faktisk sidder med sin Ejendom. En anden Sag bliver det, synes mig, om Forholdet er saaledes, som, saa vidt jeg erindrer det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) i en anden Forbindelse, da vi talte om Fiskerisager, nævnte, at Grundejerens Ret som Regel ikke strækker sig videre end Grønsværet. Men for de danske Kyster, hvor Vandet har afstedkommet mange Forrykkelser i saa Henseende, er jeg ikke klar over, om dette, der kaldes Strandbredden, i Almindelighed kan tilskrives Lodsejerne, thi det faktiske Forhold er jo det, at Strandbredden, ogsaa den Del af Stranden, som Vandet ikke gaar over, betragter hver Mand som sit; der kører man fra hver Kommune ned og henter sit Vejmateriel uden at spørge nogen, og uden at jeg ved, at der har været nedlagt Forbud derimod, uden at Ejerne af Grundene nogen Sinde have protesteret; man henter Sand baade til Husbrug og til Murerarbejder og lignende, uden at nogen har nedlagt Forbud derimod. Jeg forstaaer det altsaa saaledes, at dette, man kalder Strandbred, hører med til det samme som Forstranden, egentlig er hver Mands Eje, egentlig hører Staten til. Som sagt, jeg vil skelne mellem disse to Tilfælde: hvor en Mand skatter og skylder af den, og det er taget fra hans Ejendom, som nu ligger i Forstrand eller Strandbred, der maa han have ubetinget Eneret, men hvor det efter de gamle Regler er saaledes, at Strandbredden er, som den har været gennem mange Tider, der mener jeg, at Strandbredden tilhører egentlig Staten, og at den enkelte Mand ikke kan have nogen særlig Forrettedighed der. Jeg er glad ved, at det er blevet saaledes for Stenfiskere, Sandgravere og den Slags Mennesker, som have deres Erhverv og daglige Brød ved at arbejde med saadanne Sager, at der her kan være en Mulighed for, at det kan fortsættes, at der her er sat en Støpper for, at en Grundejer kan gaa hen og faa aflyst lange Strækninger ude i Forstranden, hvor disse Folk ikke maa samle Sten, og hvor de ingen Ting have Lov til at tage, og det selv paa Steder, hvor der ikke er Tale om, at Kysten kan tage nogen Skade derved. Derfor er jeg glad ved, at det ser ud til, at man gør Ret og Skel til begge Sider, at Synsmændene have at iagttage det. Kan der være Tale om, at Kysten kan være i Fare, maa der ingen Ting tages bort fra Forstranden hverken af Grundejerne eller andre, saa gælder det om at værne Kysten,

men ellers synes jeg ikke, der er Grund til, at en Statsborger, enten det nu er den ene eller den anden, faar en Forret over dette, som faktisk er Søterritorium. — Naar det ærede 4de kongevalgte Medlem ankede over den sidste Bestemmelse i § 1 om de Smaasten, der ikke maa være større end en Haand, saa komme vi tilbage til, hvad jeg før nævnte, at for mig staaer det meget tvivlsomt, om Grundejeren virkelig er Ejer af Strandbredden, og om han kan forbyde, hvad der her særlig sigtes til, at Fiskerne opsamle Smaasten, som de jo maa bruge mange af til deres Garn. Det vil jo være temmelig haardt, om Fiskerne ikke skulde have Lov til at tage disse Sten uden enten at betale dem eller spørge nogen ad. Naar man har udvidet Bestemmelsen og ikke indskrænket den til Fiskerne alene, er det mig bekendt, at paa mange Kyster, navnlig oppe ved Limfjorden, jeg kan ogsaa sige ved Vesterhavet, skyldes der fra Havet store Mængder af Tang, Sand og Sten i Land, hvilke man samler op og bruger. Jeg synes ogsaa, det var urimeligt, at man ikke skulde have Lov til det. Det, der saaledes kastes op fra Havet, maa jo dog egentlig være hver Mands Eje, og den, som kommer først, maa tage det, saa jeg kan ikke forstaa, at der skulde rettes nogen Anke paa dette Punkt, men dette Spørgsmaal vil vel ogsaa komme for i det eventuelle Udvalg. — Jeg vil derfor slutte med at anbefale Forslaget, jeg mener, det er i høj Grad betimeligt, at vi faa disse Forhold ordnede, og jeg er sikker paa, at baade Grundejere og Stenfiskere ville blive glade, hvis vi nu i denne Samling kunde faa denne Sag gennemført.

Oct. Hansen: Der er ingen Tvivl om, at den nuværende Retstilstand paa dette Omraade er ganske utilfredsstillende og det i en dobbelt Retning. Dels er den det i den Retning, at der nedlægges mange Forbud, som vistnok ere ganske overflødige; man undersøger ikke nøje, om der virkelig er en Nødvendighed for en Kystsikring, men Forbudene gives nogenlunde til enhver, som andrager derom. Paa den anden Side er der jo Tilfælde, hvor et Forbud er nødvendigt, fordi Kysterne ere udsatte for Fare, og der er Værnet ikke tilstrækkelig, væsentlig af to Grunde. Den ene er den, at det er en meget vanskelig Sag for Kystejerne at faa fat paa Overtræderne, de saakaldte Stenfiskere eller Sandgravere, idet de sejle bort uden at efterlade deres Adresse. Og dernæst skal han anlægge et privat Søgmaal, have Bekostningerne og Besværet